

*Diagnostyka pedagogiczna :
nowe obszary i rozwiązania*
Ewa Wysocka

Spis treści

Wstęp

Rozdział 1 Podstawy teoretyczne

Rozdział 2 Podstawy metodologiczne

Rozdział 3 Diagnozowanie pedagogiczne jako kompetencja
profesjonalna

Rozdział 4 Etyczne i prakseologiczne wyznaczniki
poprawności procesu diagnozowania

Zakończenie

Bibliografia

Indeks rzeczowy

Indeks osób

Książka Ewy Wysockiej jest w swojej treści upomnieniem się o nabywanie jak najwyższych standardów profesjonalizmu w pracy pedagoga czy/i nauczyciela, by podobnie, jak ma to miejsce w innym zawodzie publicznego zaufania, jakim jest lekarz – przede wszystkim nie szkodzić, nie skrzywdzić wychowywanej czy kształconej jednostki, by nie degradować narodowej kultury, tożsamości wyznaniowej czy ponadczasowych wartości w naszym życiu. Do tego potrzebny

jest warsztat rzetelnego i uczciwego badacza, diagnosty, który pedagogzy muszą zdobyć i nieustannie rozwijać przez cały okres swojej aktywności społeczno-zawodowej, misyjnej czy naturalnej w roli rodziców, jeśli chcą trafnie dobrać środki, metody, formy i techniki wychowawczego wpływu /wspierania rozwoju człowieka.

Jest to pierwsza tego typu rozprawa w naszym kraju - w porównaniu z podręcznikiem Bolesława Niemierko pt. *Diagnostyka edukacyjna* (Warszawa 2009) nastawionym wyłącznie na diagnostykę edukacyjną w przestrzeni szkolnej, której autorka ujmuje podstawy teoretyczno-metodologiczne procesu diagnozy pedagogicznej w tak szerokim, kompleksowym i systematycznym ujęciu. Tym większe więc należą się słowa uznania dla Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN, że zechciał włączyć do znakomitej serii autorskich monografii publikację, która jest fundamentalna dla pedagogów i nauczycieli, jeśli ich kompetencje są wzbogacone o specyficzną wiedzę i umiejętności poznawania wychowanków/ uczniów w sposób maksymalnie adekwatny do ich osobistych i środowiskowych warunków życia. [...]

Gorąco polecam tę książkę nie tylko studentom czy profesjonalistom w zakresie pedagogiki, ale i innych nauk humanistycznych i społecznych, gdyż mogą czerpać z tego źródła wiedzę, która znajduje szerokie zastosowanie w każdej profesji społecznej, uwzględniając przy tym to, co wybitny socjolog Florian Znaniecki określił mianem „współczynnika humanistycznego”. Ufam, że dzięki tej rozprawie lepsze i bogatsze w swoich uzasadnieniach i wyborach będą także prace dyplomowe naszych studentów i doktorantów, bo jest to fundament pod konstruowanie założeń własnych badań na każdym poziomie rozwoju osobistego oraz dążeń do własnego awansu naukowego.

z recenzji prof. Bogusława Śliwerskiego